

Chúng ta đang bước vào những ngày đánh dấu một năm cuộc đoàn tụ lịch sử của những người con Nguyễn Du. Nếu ta tìm lại trong kỷ niệm mình những hình ảnh ghi tạc sâu xa, và dò tính lại những quãng thời nào đáng kể, thì chắc chắn sẽ tìm thấy được những gì không thuộc trần gian hữu hình. Những ngày còn thơ chung sống, gần gũi gặp mặt hàng ngày, tưởng như chẳng có gì mà không ngờ đã gắn chặt bạn vào đời ta mãi mãi.

Nhớ lại đêm hội ngộ Westminster... Đêm không chỉ có đèn màu và hoa rực thắm. Đêm có nỗi dưng dăng, vừa như muốn ra đi vừa như mong ở lại. Đêm thật ra cũng như bao đêm khác, của muôn sao trên trời thăm thẳm rọi lung linh hồn phố thị. Nỗi dưng dăng ấy là tâm thức của con người trải hết lên vạt xanh ký ức, rồi ban mai lên cho long lanh từng giọt sương cảm xúc, góp lại thành một vùng sáng rực niềm vui gặp mặt sau nhiều năm tháng vơi vợi xa. Nói gì khi đêm cũng phải lui đi trả phiên cho ngày, hay là lời của những khúc hát đã nói hộ trái tim?

Cuối cùng ta về... và đã có được một ngôi nhà mơ ước. Ngôi nhà của cõi sâu tâm hồn. Ba mươi năm ta như người thợ chỉ biết làm lụng, đêm về ngủ say cho rũ hết nhọc nhằn trong cái túp lều tạm bợ, mà chẳng hưởng được thú vui ngắm nhìn ánh tà dương qua khung cửa nhà mình, hay nhâm nhi tách trà khoan khoái dưới mái hiên mát lạnh một buổi mai lên. Và ngôi nhà không chỉ che chắn cho ta, mà huyền diệu thay nó chậm rãi lần hồi kết tụ lại trong ta những mạch nguồn thương mến. Có một khu vườn mọc lên dăm bụi cây lá ngọc ngà trong đáy thẳm

tâm linh để từ đây tỏa hương những cơn mơ thơm ngát.

Ta mãi mang trong lòng những kỷ niệm mùi hương, như những cơn gió mát hây hây ngoài hành lang mỗi chớm thu về, hay như lòng nhà ấm áp vào đêm đông giá. Cả những tiếng côn trùng ngoài sân cũng lại về trong cơn mơ góp điệu. Ta có trăm nghìn quà tặng như thế để tìm lại mình, để khám phá những góc mặt xa xưa nào đã làm nên mùi hương trác tuyệt. Nhưng rồi một ngày kia ngôi nhà bỗng trở nên vắng lặng. Và trong cõi đó ve đé cũng ngừng kêu.

Dường như ngôi nhà nào càng thơ mộng thì càng dễ bị gió bão tàn phá, vì nó cũng rất mong manh. Ví rằng không có bão giông đi nữa, thì ít nhiều mưa to nắng gắt cũng làm nứt một mảng tường, xiêu vẹo mái cột. Ta hãy khuyên ta coi việc sửa chữa ngôi nhà huyền diệu như một nhịp của biết bao nhịp sống trần hoàn. Ta hãy cứ hy vọng đi, trong mệt nhọc của công trình sửa chữa, người ta dần dà lấy được của thiên nhiên một vài bí quyết và tìm ra

chân lý bảo tồn.

Tình bạn không phải là một điều to tát mà là muôn ngàn những điều nhỏ bé gộp lại. Nhưng trong cái tâm thức nhỏ bé cứ muốn chất chứa những điều lớn gấp nhiều lần tầm vóc. Ta sẽ đau đớn cảm thấy mặt đất này sao quá hoang liêu. Nhưng thật ra nó vừa hoang liêu vừa phong phú, ẩn giấu những khu vườn mà một ngày nào đó tâm thức bình yên sẽ dẫn ta về vào một chiều xuân lằng lằng nắng lạ. Người ta không thể tạo được cho mình những người bạn gắn bó vĩnh viễn trong cái tuổi già nhiều ưu não, đã làm mòn đi những buổi chiều xanh những sớm mai hồng của sự nối kết thân thiện. Không có gì sánh kịp kho tàng kỷ niệm chia nhau, những ngày giờ cùng hưởng thú vui thơ ấu.

Những căn nhân gây gỗ, những thành thật giải hòa, những chân tình ở trong nhịp tim máu... dường như có đủ giữa lòng tất cả các tập thể, hội đoàn. Trong bao lâu, chúng ta bước đi sát cánh nhau, nhưng mỗi người im lìm mỗi cõi. Ai trong chúng ta chẳng từng rõ cái lặng lẽ cam nín cứ trầm trọng từng phút từng giây sẽ làm cho những hy vọng cứ mong manh dần. Chúng ta sẽ vui vẻ nhìn nhận. Sự thật làm con người hãi hùng nhưng dần dà trở nên chất keo giữ vững được mối tương giao gắn kết. Rồi hồn bên hồn hãy cứ mở rộng, nhìn nhau môi thắm lại nụ cười. Và kinh nghiệm cũng cho ta thấy rằng yêu thương không phải là nhìn qua ngó lại nhau, mà ấy là cùng nhìn ngó chung về một hướng.

Sắp tới đây, chúng ta sẽ có lại ngày vui hội ngộ, như đến hẹn lại lên. Sau những năm dài im lặng, chúng ta đã về khơi dậy những câu chuyện bỏ dở ngày xưa, thắt trở lại mỗi dây ràng buộc mình vào trong những kỷ niệm. Rồi lại ra đi... Từ đó chúng ta bắt đầu một thói quen sống trong mong chờ những tao ngộ. Có phải vì giờ đây chúng ta luôn rơi vào những giấc mơ phiêu bồng, trong đó khu vườn êm ái dần dần lá trở vàng rồi rụng hết? Dáng liễu nghìn phần xao xác. Rồi trong hoang liêu con người đơn độc ta sẽ nghe rõ những ngậm ngùi ngày xanh đã mất.

Các bạn hữu xa ta vì đời xô đẩy, xa ta vì cuộc sống không cho

phép ta nghĩ tới họ nhiều, nhưng họ vẫn còn ở tại một nơi nào đó chẳng biết, lặng lẽ và bị lãng quên, nhưng xiết bao trung thành, chung thủy.

Và cũng rất đúng hẹn, Đặc san Thoáng Hương Xưa lại ghi dấu từng chặng đường của cuộc lữ thứ hôm nay. Đôi lúc chúng ta cảm thấy thể chất đã khô, nguồn hứng đã cạn, không thể khơi dậy hồn thi nhân, nét cọ tài, đã từng cư trú trong ta nhưng đây là những câu chuyện kể mà giọng người là giọng trần gian đi tìm cái hương da diết của kỷ niệm trong sa mạc ẩn chứa bao nhiêu giếng ân tình.

*Nhóm thực hiện
Đặc san Thoáng Hương Xưa*

